„Toate golurile mele" 3

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VEST-GERMAN UWE SEELER

În acest număr, Uwe Seeler continuă să povestească meciul R.F.G. — Anglia, de la Londra.

De două ori consecutiv am centrat de pe dreapta în careu, dar nu cu destulă precizie. Englezii îndepărtau mingile din zona periculoasă fără nici un fel de efort. Nu trecuseră decît zece minute şi pe stadion se lăsă o tăcere mormîntală. Pînă şi galeria germană rămase mută de ceea ce a putut vedea. Din propriul nostru careu am iniţiat o splendidă mişcare de atac. Posipal împinse balonul spre Kaufhold, care şuta spre centrul terenului unde nu se afla nimeni. Am sesizat şi am fişnit cu viteză supersonică. Dar nici englezii nu călătoreau cu vagonul de dormit. Cu o fracţiune de secundă, Billy Wright a fost mai iute decît mine. Aveam viteză atît de mare încît nu numai că am căzut, dar m-am şi dat de cîteva ori peste cap. Vrînd-nevrînd am început să-l admir pe Wright. Acest om era un adevărat zid de beton armat în faţa porţii engleze.

Apărarea noastră era supusă unei presiuni tot mai mari. Englezii ne dădeau de lucru pînă la epuizare. Jucau mingea numai pe jos, dar atît de jos încît îţi dădea impresia că o jucau la un centimetru sub gazon. Golul englezilor plutea în aer. Ce ne-am fi făcut oare fără Herkenrath? Parcă avea şase mîini, nu două. Fără să ţină seama de propria lui securitate corporală, se arunca cu disperare la picioarele adversarilor, culegîndu-le mingile din vîrful bocancului. Dar oricît de curajos ar fi fost, apărarea noastră era mereu mai înghesuită. Eu stăteam pe linia de centru, un post pierdut. De nu mai ştiu cîte minute n-am mai avut contact cu mingea. M-am decis să vin cît mai mult în urmă pentru a ajuta pe cît posibil apărarea.

Inegalabilul Stanley Matthews, cu mingea la picior, se îndrepta spre mine. Avea mişcări graţioase ca o primadonă, dar mie mi se părea că mişcările sale sînt lente. Ce tot vorbea lumea? Nu putea să fie prea greu să-l deposedezi de minge. Cam la vreo doi metri depărtare de mine, Matthews se opri. Juca mingea între picioare. Faţa lui păru atît de nepăsătoare şi de liniştită încît aveai impresia că se află la un antrenament oarecare şi nu la un meci internaţional. M-am apropiat repede să-l atac. Şi în această clipă Matthews dispăru de lîngă mine de parcă ar fi fost o umbră. Nici pînă azi nu ştiu cum a făcut-o!

Spre norocul nostru, şutul lui a fost respins de Herkenrath, care a boxat mingea înapoi în teren. Cu toţii am răsuflat uşuraţi. Eu m-am întors la locul meu, pe linia de centru. În definitiv, rolul meu era să marchez goluri şi nu să împiedic marcarea lor de către alţii. Am încercat două-trei contraatacuri pentru a mai uşura apărarea, dar n-am reuşit mare lucru.

La un moment dat îl văd pe Matthews trecînd linia de centru cu balonul. Imediat am întrevăzut ceva periculos. Ştiam acum din proprie experienţă cît de periculos putea fi acest om. Bineînţeles că trecu de apărarea noastră de parcă nici nu ar fi existat. El părea să nici nu vadă că în faţa lui stau apărători adverşi. O centrare în careul nostru, respinsă de... extremul stînga englez către acelaşi Matthews, o lovitură puternică cu capul şi... 1—0 pentru Anglia.

Profesioniştii englezi nu erau numai duri ca fierul, dar şi agili ca veveriţele. „Coppi" Beck primi mingea în apropierea careului de 16 metri şi în loc de a o pasa imediat, încercă să şi-o potrivească. Chestiune de o secundă, dar suficient pentru adversarul lui englez să-l scape de grija ei. Din rîndurile galeriei germane se auzi un oftat prelung.

Acasă eram considerat un specialist în jocul cu capul. Aici, la Londra, în această după-amiază de iarnă, începusem să mă îndoiesc de mine însumi. N-am reuşit niciodată să preiau o minge înaltă cu capul. Iată, o nouă minge înaltă venită de la Kaufhold. Mi-am luat elan, am sărit cît am putut, dar Billy Wright sări cu cîţiva centimetri mai sus decît mine şi degajă balonul în teren. Începusem să-mi dau seama, cu toată claritatea, că trebuie să mai lucrez mult, foarte mult chiar, pentru a deveni un jucător de clasă mondială, cu experienţă, aşa cum era celebrul meu adversar direct.

În fine, veni şi fluierul care anunţa terminarea reprizei. Picioarele îmi erau ca de plumb. Făcusem un efort fizic total. Dar cu ce folos? Cu nici unul. Eram nemulţumit. Ei şi? Centrul half din faţa mea era categoric super-clasă şi nu aveam altceva de făcut decît să mă resemnez.

Cu tot handicapul de un gol, atmosfera din cabine era destul de optimistă. Reuşisem să-i împiedicăm pe englezi să se joace cu noi de-a pisica şi şoarecele şi în următoarele 45 de minute se mai puteau întîmpla multe. Dar, în minutul 48, speranţele noastre se spulberară definitiv, căci englezii reuşiră să marcheze cel de-al doilea gol.

Timpul trecea neîndurător. Nici nu mai îndrăzneam să mă gîndesc la egalare, dar mi-te la o victorie! Să părăsim oare terenul fără a marca măcar golul de onoare? Mai aveam 15 minute pînă la fluierul final.

Cam pe la centrul terenului era o învălmăşeală de nedescris. Nu-mi dau seama cum, dar am reuşit să „pescuiesc" balonul şi s-o iau din loc repede. Nici nu mă apropiasem însă bine de careu, că Billy Wright şi apăru lîngă mine. De data asta, însă, am reuşit să-l păcălesc şi... dus am fost. În faţa mea se deschidea larg poarta. Dar în clipa aceea am observat că Bek era într-o poziţie de şut mai bună decît mine. Într-un asemenea moment este greu, foarte greu chiar, ca un înaintaş să ia o hotărîre. Dacă tragi fără să obţii golul, îţi faci apoi reproşuri amare că n-ai pasat. Dacă pasezi şi iarăşi nu iese gol, te superi că ai fost „mărinimos" şi că n-ai tras, convins fiind că tu ai fi marcat. Fotbalul este însă un joc de echipă. Am ezitat mai puţin de o secundă, ca să zic aşa, apoi am pasat mingea lui Beck, complet liber în faţa porţii. Dar în loc să tragă şi să marcheze, el începu din nou să-şi potrivească balonul, enervîndu-ne pe toţi. În apropierea lui apăru un fundaş englez. Unul dintre noi îi strigă ceva lui Beck, dar în tumultul acela nu se putea înţelege nimic. Cînd englezul mai avea de făcut unul sau doi paşi pentru a-l deposeda pe Beck de minge, acesta se trezi deodată ca dintr-un vis şi trase o bombă în timp ce se uită la fundaşul englez care-l ajunsese. Şutul a fost imparabil şi... 2—1! Obţinusem golul de legătură, cum îi zicem noi. Era de altfel primul gol pe care o reprezentativă germană îl obţinuse vreodată pe un teren englez într-un joc inter-ţări.

Acest gol ne puse din nou pe picioare, dar nici englezii nu luară acţiunea noastră în glumă. Nu dură prea mult şi englezii dădură drumul unei combinaţii cu adevărat artistice. Ţesură o adevărată dantelă de pase peste tot terenul şi-şi încoronară această operă de artă cu un gol. Era 3—1 şi acesta avea să fie şi rezultatul final.

Eram cît se poate de amărît. Intrasem pe teren ferm hotărît să marchez un gol. Că-l avusesem adeversar direct pe Wright nu era o scuză în ochii mei şi în timp ce ne întorceam spre hotel aveam impresia că şi Sepp Herberger era nemulţumit de mine. El nu-mi spuse nimic dar sînt convins că se aştepta la mai mult de la mine.

La banchetul care a avut loc în aceeaşi seară, Billy Wright încercă să mă consoleze. — **Eşti pur şi simplu prea tînăr Uwe dragă, îmi zise el. M-ai pus totuşi pe jăratec de vreo două-trei ori azi după-masă. Sînt convins că-ţi vei face drumul în fotbal şi că în viitor o să mai auzim multe despre dumneata.**

„A doua zi plecarăm spre casă. Mama nu era deloc supărată că nu marcasem nici un gol. Pentru ea, lucrul cel mai important era că m-am întors sănătos şi fără să fiu accidentat. Şi Ilka mă consolă. — **Jocul de fotbal nu este lucrul cel mai important în viaţă, Uwe,** *zise ea,* **şi o înfrîngere nu înseamnă neapărat sfîrşitul lumii...**

. . . . . .

La 30 martie 1955 avea să se dispute un nou meci internaţional, de data aceasta împotriva dublei campioane mondiale din 1934 şi 1938, echipa Italiei. Fusesem selecţionat şi eu ca centru atacant. Era pentru prima oară de la finala campionatului mondial de la Berna că Sepp Herberger trimitea pe teren aproape întreaga echipă campioană. Iubitorii fotbalului îşi simţeau inima bătînd parcă mai tare cînd au aflat din ziare componenţa echipei: Herkenrath; Juskowiak, Kohlmeyer; Mai, Posipal, Harpers; Rahn, Morlock, Seeler, Fritz Walter, Schäfer. Din linia de atac a echipei campioane lipsea doar Ottmar Walter. Herberger se aştepta să-l înlocuiesc cu succes, iar pentru mine era o mare onoare să pot juca împreună cu atîtea celebrităţi.

Înaintea jocului, Sepp Herberger îl chemă pe Fritz Walter, căpitanul echipei şi pe mine. Ne luă la o parte şi ne spuse:

— **Fritz o să aibă grijă să te trimeată înainte, Uwe. Să te aştepţi la pase directe la semi-înălţime. Sînt convins că Fritz o să-ţi dea destule ocazii de finalizare.**

— **Totul va fi bine, Uwe,** *adăugă Fritz Walter.*

Chiar din prima secundă, cei 80.000 de spectatori de pe stadionul Neckar din Stuttgart, începură să ne încurajeze frenetic. Am luat un start de-a dreptul razant. În primele minute, careul italian părea cuprins de incendiu, într-atît îi încălzisem, iar mingea alerga între noi de parcă ar fi fost trasă de o sfoară nevăzută. Ajunse şi la mine. Am pasat-o precis lui Fritz Walter, acesta lui Hans Schäfer. Înapoi la Walter şi iar la Schäfer, ca la Berna. Dar, spre marea mea deziluzie, mingea expediată de Schäfer trecu de puţin, de foarte puţin chiar, pe lîngă bara laterală.

Pînă în minutul 8, jocul nostru a mers ca pe roate. Nu primisem încă nici una din pasele promise de Fritz Walter, dar aveau să vină. Jocul abia începuse. În curînd însă speranţele noastre în victorie aveau să fie nimicite „zguduite". Italienii, plini de temperament, ţîşniră înainte, ajunseră în careul nostru, şut... gol... 0—1! De bucurie începură să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute pe portarul... nostru. Aşa ceva nu mai văzusem niciodată pe un teren de fotbal. Imediat după acest gol, italienii traseră un oblon ermetic peste „prăvălia" lor, făcîndu-ne să batem în zadar „cu pumnii în uşă". Şi din momentul acela, totul ne mergea pe dos. Sfoara pe care fusese trasă mingea noastră, fusese parcă tăiată. Toate atacurile noastre se destrămară încă înainte de a se închega şi începurăm să trăim din fărîmituri.

În fine, sosiră şi primele pase de la Fritz Walter. Dar mingile trimise de el nu-mi dădură nici o ocazie de a le fructifica spre poartă. Şi mingile pe care mi le trimiteau Rahn şi Schäfer avea aceeaşi soartă. Ba, mai mult, nici nu le ajungeam! Adversarii meu direct le culegea cu capul şi le trimitea în cîmp, departe. Atîrna greu în balanţă faptul că nu jucasem încă niciodată împreună cu Fritz Walter, Helmut Rahn şi Hans Schäfer. Nu ne cunoşteam jocul, asta era.

Şi aici, la Stuttgart, ca şi la Londra, mi-am dat seama că jocul meu cu capul încă nu era cum trebuie. Poate aş fi făcut ceva, totuşi, dacă mingile pe care le primeam nu ar fi fost prea înalte.

În minutul 26, Max Morlock primi o centrare frumoasă de la Fritz Walter şi execută o foarfecă inimitabilă. Mingea luă direcţia „păianjenului". Mă uitam după ea şi vedeam că portarul „azzur" n-o va putea opri. Un fundaş însă, aflat chiar pe linia de poartă, respinse balonul... cu mîna. Penalty! Era pentru prima oară că asistam la executarea unui penalty dat în favoarea noastră, într-un joc internaţional. Căpitanul de echipă, Fritz Walter, îi spuse lui Juskowiak să execute lovitura, dar fundaşul nostru dădu din cap şi spuse: — **E mai bine să tragi tu, Fritz.** *Fritz Walter nici nu voi să audă. Îi ordonă pur şi simplu lui Juskowiak să tragă. Acesta mai dădu de cîteva ori din cap, nemulţumit, bombăni ceva, apoi îşi aşeză mingea şi cu un şut de fundaş, sec, o trimise în plasă: 1—1! Stadionul se cutremură de urale. Aveam impresia că tribunele se clatină.*

Dar în curînd galeria se linişti. Atacurile noastre erau construite atît de „străveziu" încît italienii nu aveau probleme cu noi. Cu cîteva clipe înainte de terminarea reprizei, primirăm un al doilea duş rece: 1—2. Aspectul jocului nu se schimbă de loc în repriza a doua. Oricît m-aş fi străduit — munceam ca un salahor — nu reuşeam nimic. Mă simţeam excepţional, aveam ambiţie cît toată echipa la un loc, dar degeaba. Era al treilea joc internaţional al meu în care voiam să marchez un gol, dar ...nimic. Am avut vreo două ocazii, e drept, dar de fiecare dată am scăpat egalarea.

Bătuţi cu 2—1 ne îndreptam spre cabine. Ajunsesem la concluzia că aveam cele mai bune intenţii să marchez, dar că în clipa în care îmbrăcam tricoul naţionalei, adio! O recunoaştere amară care mă rănea adînc. Ce bilanţ trist pentru mine...

La cîteva zile după meciul cu Italia, cîţiva aşa-zişi „prieteni" de la Hamburg îmi spuseră: — **Fritz Walter te-a aiurit, măi, Uwe. Te-a lăsat să mori de foame, ca să-i păstreze fratelui său Ottmar Walter, locul în echipă.**

În general am o fire blîndă. De data asta însă, gluma întrecu orice limite. Devenisem ordinar: — **Nu mai vorbiţi timpenii. Este o porcărie să-l bănuieşti, chiar numai cu gîndul, pe un om atît de corect ca Fritz Walter.**

Asemenea clevetiri mă enervau. În definitiv, am jucat pentru prima oară unul alături de celălalt şi era lesne de înţeles că ei nu-mi putea cunoaşte intenţiile, după cum nici eu nu i le puteam cunoaşte pe ale lui, aşa cum era în cazul fratelui său Ottmar, cu care jucasc împreună în nu ştiu cîte meciuri. Am vorbit şi cu Günther Mahlmann, antrenorul meu, despre lucrul acesta şi el mă consolă.

— **Nici să nu-ţi pese, Uwe. Asemenea „prieteni buni" ai să-i întîlneşti tot mereu. Îmi aduc aminte,** *continuă el,* **că atunci cînd am început să antrenez echipa, cam prin 1948, veneau de multe ori aceşti „prieteni buni", în special după meciuri cîştigate şi plecau cu cîte un jucător la restaurant. „Bravo, bine ai mai jucat — cheiner, două halbe". Crede-mă, Uwe, că de multe ori îmi ieşeam din balamale cînd auzeam asemenea lucruri. Va trebui să te obişnuieşti cu aceşti „prieteni". Ai procedat bine că i-ai luat apărarea lui Fritz Walter, dar în general, acest gen de discuţii nu trebuie să te enerveze.**

. . . . . .

În statisticile anului 1954 ale clubului Hamburger SV se puteau citi următoarele: jocuri disputate: 50, din care 29 cîştigate, 6 egale şi 15 pierdute. Golaveraj 146:97. Golgeterul echipei: Uwe Seeler cu 31 goluri.

Iar în anul 1955: jocuri disputate 52, din care 34 cîştigate, 8 egale, 10 pierdute. Golaveraj 173:68. Golgeterul echipei: Uwe Seeler cu 44 goluri...

Nu era de mirare că şi dincolo de hotarele de nord ale ţării, presa începu să se intereseze de golgeterul echipei Hamburger SV. **(Pînă acum patru ani, nu exista încă liga federală. Fiecare land — stat component al R.F. a Germaniei — avea un campionat propriu, iar campioana pe întreaga Germanie Federală se cunoştea abia după disputarea unui turneu final între primele clasate ale campionatelor länderelor — N. Tr.).**

Şi antrenorul federal Sepp Herberger mă urmărea... dar de la distanţă. O singură dată mă mai chemă, la 14 martie 1956, pentru a juca la Düsseldorf împotriva Olandei. Pierdurăm jocul cu 2—1. Urmă o pauză lungă, în care mi se părea că Herberger mă uitase. Un adevăr crud.

Antrenorul meu, Günther Mahlmann, prevăzuse acest lucru. Azi ştiu şi ceea ce nu ştiam atunci şi anume că în primii doi ani de ligă, cînd Klaus Stürmer şi cu mine jucam în echipa întîia, am plătit un tribut mare de tot. În entuziasmul nostru tineresc eram convinşi că putem muta şi munţii din loc. Eram atît de ambiţioşi încît jucam chiar accidentaţi, lucru de altfel prohibit. În capetele noastre nu aveam altă idee decît aceea că dacă nu jucăm, echipa nu va merge... Adversarii noştri se „ocupau" tot mai mult de noi. Erau jucători versaţi şi atunci cînd nu mai făceau faţă vitezei, apelau la „rutină". Iar noi, în zelul nostru împins la extrem, ne băgam la mingi cărora orice jucător experimentat nu le-ar fi acordat nici o atenţie.

(Va urma)

O fotografie de mare preţ în albumul lui Uwe: intrarea pe teren la debutul său în echipa naţională, în 1954, contra Franţei. În faţa lui Uwe Seeler (prins părinteşte de umeri de către Sepp Herberger) păşeşte, nu mai puţin emoţionat, prietenul său, Klaus Stürmer.

Traducere de RADU HERBAY